

[Svend Auken]

Da regeringen kom til for 3 år siden, overtog den en kraftigt forbedret konkurrencesituation for danske virksomheder. Den fik i tillæg glæden af det internationale opsving fra midten af 1983. Det har naturligvis givet sig udslag i mere produktion, eksport og beskæftigelse, og det glæder vi os naturligvis alle over. Alligevel, til trods for denne enestående chance, hjemlige forudsætninger og ydre hjælp, er det en kendsgerning, at dansk økonomis balanceproblemer ikke er blevet mindre. Vi havde i 1984 Vesteuropas højeste betalingsbalanceunderskud, og i år bliver det formentlig desværre mindst på samme niveau som sidste år.

Agter statsministeren og hans regering overhovedet ikke at foretage sig noget, selv om underskuddet skulle overstige de 15 mia kr.? Det eneste, man gør, er, at man fodrer alle disse økonomiske regnemaskiner, som efterhånden er blevet næsten de vigtigste aktører i den politiske debat herhjemme, med stadig mere urealistiske, stadig mere overoptimistiske forudsætninger, og man bliver ved med at tale om, at der nok skal ske forbedringer i betalingsbalancen om 3 år.

Dernæst er det en kendsgerning, at pristigningerne i Danmark stadig er meget høje. Det kan være, regeringen har sat sig det mål at føre en antiinflationspolitik, men vores prisstigninger ligger stadig i overkanten i forhold til OECD – altså hele den vestlige verden – til trods for, at vore lønstigninger ligger i underkanten. I virkeligheden burde det naturligvis på grund af produktivitetsudviklingen være omvendt, at lønningerne steg stærkere end priserne, alt andet lige. I Danmark er det omvendt. Det er avanceglidning, som er resultatet.

Statsministeren sagde, at det var dejligt, at virksomhederne tjente flere penge, at der var større overskud. Heri er vi faktisk enige med statsministeren, men hvorfor går man så ikke ind på vore tanker om en deling af overskuddet, en medejendomsret til de resultater, som skabes ved en fælles indsats ude i virksomhederne?

Arbejdsløsheden, ja, den var nærmest forsvundet i statsministerens skønmaleri. Til trods for letsindig betalingsbalancepolitik og til trods for international højkonjunktur er det en kendsgerning, at arbejdsløsheden i dag ligger på det samme niveau, som da regeringen trådte til, og vi vil fortsat ved ud-

gangen af dette årti have mere end ¼ million arbejdsløse, og det er endda under en række optimistiske forudsætninger om, at den nuværende højkonjunktur varer ved.

Arbejdsløsheden bliver også stadig mere skævt fordelt, fra fag til fag, fra egn til egn, mellem mænd og kvinder. Det er især kvinderne, der bliver ramt. Det er især dem, der i forvejen er svage på arbejdsmarkedet, som yderligere belastes.

Renten er også stadig høj. Der er ikke sket et større rentefald i Danmark end det, der er sket internationalt, og vi har stadig væk et meget højt realrenteniveau. Hertil kommer, at regeringen efter vor opfattelse helt ansvarsløst har liberaliseret alle kapitalbevægelser i forhold til udlandet, sådan at en kommende valutauro ikke kommer til at dreje sig om nogle få milliarder kroner – hvad der i sig selv kan være alvorligt nok – men takket være regeringens letsindige politik skaber risiko for en udstrømning af valuta på op til 40-50 mia kr. Det er risikoen. Man har fjernet digerne og det oven i købet i en situation, hvor underskuddet i forhold til udlandet vokser. Det er i sandhed letsindigt.

Statsministeren burde kunne forstå, at den sociale uretfærdighed sætter sig igennem i en deling, en splittelse, af Danmark, og at nogle bliver aggressive, undertiden voldelige, hvad vi har set mange triste eksempler på i den sidste tid. Vi vil, så længe den nuværende politik med social uretfærdighed og umyndiggørelse af mennesker fortsætter, desværre få mere vold og mere ufred.

Der har været en række større politiske sager, der har præget det forløbne folketingsår.

Overenskomstsituationen skal jeg ikke sige meget om ud over, at det var vor opfattelse og stadig er vor opfattelse, at regeringen bevidst saboterede forhandlingerne på arbejdsmarkedet for at få et påskud til at gennemføre den skrivebordsløsning, som til sidst blev resultatet. Det udløste meget kraftige reaktioner på arbejdsmarkedet. Et sted mellem en halv og en hel million mennesker var ude i protest, og det var ikke, som mange borgerlige har hævdet, bare nogle kommunistiske ballademagere, der gik på gaden.

Arbejdstiden var et stort tema i vores debat sidste år. Et flertal herinde ønskede, at nu skulle der ske noget med arbejdstiden, en nedsættelse af arbejdstiden til gavn for be-